

SKRINJA SLOVENSКИH VIŽ – HARMONIKAR SINIŠA ČEH

Najlepši je zvok diatonične harmonike

Siniša Čeh iz Ločiča v občini Trnovska vas je zagotovo eden najprepoznavnejših slovenskih harmonikarjev in glasbenikov na slovenski narodno-zabavni sceni. Svoje bogato glasbeno in siceršnje znanje razdaja tudi mladim v svoji harmonikarski šoli, ki jo obiskuje več kot 70 mladih nadobudnih ljubiteljev harmonike. Pri tem je nadvse uspešen, saj se njegovi učenci praviloma s harmonikarskih tekmovanj vračajo s številnimi priznanji (zlata Avsenikova plaketa, priznanja Zlata harmonika Ljubecna, Štajerska frajtonarica ipd.).

Četudi se je po srednji računalniški šoli odločil za študij mehatronike, je bila glasba tista, ki je na koncu zmagala. Njegov nepogrešljiv del je postala že zelo zgodaj: pri komaj petih letih, se spominja, ko sta mu starša kupila prvo klavirsko harmoniko, bolj kot igračo, pravi, na katero je sprva igral po posluhu. Kmalu pa se je začel izpopolnjevati pri prvem učitelju Alojzu Furjanu. Po dveh oz. treh letih spoznavanja klavirske harmonike mu je Alojz Furjan izdelal prvo diatonično harmoniko. Skupaj sta bila tako dolgo, dokler učenec ni prekosil učitelja. Siniša se je nato začel sam spopadati s tablaturami in prstnimi redi svojega vzornika Zorana Lupinca iz Trsta, ki je poučeval svetovne prvake v diatonični harmoniki, Denisa Novata, Roberta

Foto: Črtomir Goznik

Siniša Čeh

Goterja. Harmonika je postala središče njegovega življenja, za vse drugo je začelo zmanjkovati časa, trpela je tudi šola, vsak dan je vadil ure in ure. Njegovi domači so se na zvok harmonike že tako privadili, da ga skorajda več ne slišijo, zagotovo pa bi jim nekaj manjkalo, če ga ne bi bilo. Njegova babica pa je bila tista, ki je bila že v njegovih rosnih letih motor, ki ga je spodbujal pri igranju harmonike, ko je sama zraven pela. Že zdavnaj je pred drugimi spoznala Sinišev talent za harmoniko oz. glasbo.

Že zelo zgodaj pa je začel na-

stopati v glasbenih skupinah, prva je bila Štajerband. Dober prijatelj baritonist in basist Branko Novak ga je povezal z legendarnim Alfijem Nipičem. Brez sleherne vaje so uspešno opravili prvi skupni nastop v Avstriji. Skupno glasbeno pot so utirali štiri leta. Vrhunskost njegove harmonike oz. glasbe so prepoznali tudi drugi uveljavljeni slovenski glasbeniki, s katerimi si je prav tako delil oder: Jože Antonič (Alpski kvintet), spremljal je tudi Jožico Kališnik, Jožico Svete, pevki Ansambla Slavka Avsenika; Jože Burnik pa je tisti slovenski

glasbenik-harmonikar in skladatelj, ki mu je napisal že več skladb, tudi polko z naslovom Polka za Siniša. Zaradi pomanjkanja časa se v ansamblih ni mogel ustaliti, saj je število tistih, ki so se želeli pri njem učiti igranja na diatonično harmoniko, nenehno naraščalo. V svet glasbe jih vpeljuje od ponedeljka do sobote. Na odre se več ne vrača tako pogosto, čeprav te nastope občasno zelo pogreša, na silvestrovo in na novega leta dan pa je ponovno igral z Alfijem Nipičem.

Zvok in basi diatonične harmonike so bili tisti, ki jih je osvojil, čeprav mu ta ni bila prvi vzor. „Morda sem ob obilici vadbe tako padel notri, da sem ostal pri diatonični harmoniki. Moja ima tudi kromatiko čez štiri oktave, tako da lahko igram tudi zahtevnejšo glasbo, od Bur-

nika do Avsenika pa tudi klasiko. Sem srečen človek, ker uživam v hobiju, ki je hkrati moj poklic. V glasbi nadvse uživam, tega se ne da opisati, tudi v tisti, ki je ni tako pogosto slišati, ker sam vedno iščem nekaj drugačnega. Tako si tudi želim več drugačnosti v narodno-zabavni glasbi, vsi novonastali narodno-zabavni ansambli danes igrajo po enem kopitu, ni več takšne raznovrstnosti, kot je bila nekoč, ko si že ob zvoku vedel, za kateri ansambel gre,“ sklene pogovor Siniša Čeh, ki ga že čakajo novi izzivi, nove skladbe, ki jih bo posnel, samo zvditi jih mora, in pa veliki koncert z njegovimi učenci. Na rojstvo pa čakajo tudi njegove avtorske skladbe. Nekaj jih je že napisanih, a jih bo treba še dodelati, še doda, ker je zanj kakovost na prvem mestu.

MG

FORFENCKOVA PARADA

Srečno 2019!